

fikre sig imod, at Personer, som tilfældig eller maasse ad mislige Veje har faaet Kendskab til Opfindelsen, udøver denne, forinden han har kunnet naa frem til at faa Patentbeskyttelse. Opfinderen kan kun fikre sig herimod ved ufortøvet at indgive Ansøgning om Patent, men naar han har gjort dette, bør han ikke lide under, at der, bl. a. for at Patentkommissionen foreløbig kan undersøge Ansøgningen (se §§ 14 og 15), nødvendigvis maa hengaa nogen Tid mellem Ansøgningens Indlevering og Bekendtgørelsen efter § 16. Han vilde i mange Tilfælde være prisgiven, saafremt Tredjemand ved at benytte dette Tidsrum til Udøvelse af Opfindelsen eller blot til Forberedelsen deraf, skulde kunne erhverve Ret til vedvarende Udøvelse af Opfindelsen, endog i ubegrænset Omfang. Patentets Udstedelse er kun et Udtryk for Statens Anerkendelse af en Opfinders tilkommende naturlig Ret; den ham ved Patentet indrømmede tidsbegrænsede Beskyttelse er nærmest et Vederlag for hans Beredvillighed til at delagtiggøre Offentligheden i Opfindelsen. Naar man anerkender en Opfinders Ret til saadan Beskyttelse, er der ingen Anledning til at holde Haanden over den, som uden Overenskomst med Opfinderen søger at drage Fordel af hans Opfindelse. — Det vilde desuden ofte være forbunden med den største Vanstuelighed for Opfinderen at føre Bevis for, at den Tredjemand, der efter Ansøgningens Indlevering har taget Opfindelsen i Brug, har været bekendt med Ansøgningen, selv om dette virkelig har været Tilfældet. Og selv om han ikke har kendt Ansøgningen, kan han godt have faaet sit Kendskab til Opfindelsen direkte eller indirekte fra Ansøgeren eller dennes Hjælper, maasse endog ad mindre hæderlige Veje. Har han sit Kendskab til Opfindelsen fra Udlandet, hvor Opfinderen mulig har søgt Patent, og hvor Opfindelsen i den Anledning er bleven bekendtgjort, bør der ikke gives ham Beslighed til at komme Opfinderen i Forkøbet ved her i Landet at træffe Forberedelser til Opfindelsens Udøvelse, forinden

Opfinderen kan naa til Bekendtgørelse efter § 16. — At lade Ansøgningens Indlevering være det afgørende Moment vilde kun medføre nogen Ubillighed i det overmaade sjældne Tilfælde, at der i Tidsrummet mellem Ansøgningens Indlevering og Bekendtgørelsen efter § 16 blev af en Mand her i Landet selvstændig gjort den samme Opfindelse som den, hvorpaa der alt var søgt Patent. Der er næppe Anledning til at træffe en Undtagelsesbestemmelse for dette sjældne Tilfælde. Den sidste Opfinder maa ogsaa paa dette Punkt finde sig i at staa tilbage, ligesom han maa gøre det ifølge Bestemmelsen i Lovforslagets § 2, 2det Stykke.

Derimod finder Udvalget, at der under visse Forudsætninger bør gives Opfinderen Beskyttelse ogsaa lige over for en Udøvelse af Opfindelsen, som falder forud for Patentets Udstedelsesdag. Dette har formentlig ogsaa været Lovforslagets Mening. Men en saadan „tilbagevirkende Kraft“ for Patentet bør hjemles ved en udtrykkelig Bestemmelse derom. Det er formentlig en Selvfølge, at der ikke kan være Tale om Erstatningsansvar, endfærdig Straf, for den, som i god Tro (nemlig uden Kendskab til, at Ansøgning er indleveret) har paabegyndt Udøvelsen af Opfindelsen efter Ansøgningens Indlevering, og som ophører med saadan Virksomhed, saa snart han er bleven bekendt dermed. Naar derimod Udøvelsen er paabegyndt med Kendskab til Ansøgningen — hvilket altid maa formodes at være Tilfældet, naar den er paabegyndt, efter at Bekendtgørelse ifølge § 16 er udstedt — eller naar Udøvelsen fortsættes, efter at saadant Kendskab er erhvervet, kan det ikke være forbundet med Betænkelighed at lade i alt Fald Erstatningsforpligtelse blive en Følge af en saadan mislig Benyttelse af en andens Opfindelse, forudsat selvfølgelig at Patent gives. — Overensstemmende hermed stiller Udvalget under Nr. 13 et Forslag til en Tilføjning til Lovforslagets § 7 (ny § 6).
 Endringsforslag Nr. 14 har til Hensigt at anbringe det fra § 1 borttagne 3dje